

וכנדרש, אז בניה נקראים בשם "בן או בת", שימשיכו את דרכה. וזהו אזהרה לבנות ישראל לשמור דיני טהרה כהלכתן כראוי, ושמור על מנהגי ישראל בזה דור אחר דור, ולא לחפש קולות שאין להם יסוד נכון בפוסקים.

פגם הנשמה על ידי דיבורי לשון הרע

"והיה בעור בשרו לנגע צרעת", (י"ב, ב.). תמוה הדבר מדוע האריכה תורה כל כך בדיני נגעים על כל פרט ופרט, והרי בשאר דיני התורה - אף בחמורות שבחמורות הכל נאמר בקיצור נמרץ וברמזים בלבד, ודווקא פרשת מצורע שאינו נוהג בזמן הזה האריכה תורה כ"כ, והלא דבר הוא. אמנם סוד הדבר הוא, שעיקר הצרעת של בעל לשון הרע היא בנפש, וכמו שהביא ה"חפץ חיים" מאמר חז"ל על הפסוק (משלי כ"א ג') "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו" - אל תיקרי 'מצרות' אלא 'מצרעת', ופירשו חז"ל דהיינו כפשוטו שנפשו של בעל לשון הרע נעשית מצורעת, וכן כתב השל"ה הקדוש (פסחים מצה עשירה דרוש שלישי) שנשמתו של בעל לשון הרע יושבת בדד מחוץ למחנה שכינה ה"י, אלא שבזמן שבית המקדש היה קיים שזכינו להנהגה ניסית, היה הקב"ה מעורר את האדם מיד כשחטא, והיה מראה לו סימנים על גבי גופו - על ידי צרעת בגופו שהיא סימן על צרעת נפשו, אבל בזמנינו שהנהגת הקב"ה עמנו בהסתר, אין לנו נגעים הנראים בגוף, אך גם בזמנינו הצרעת נמצאת בנפשו של בעל לשון הרע, ונשמתו יושבת בדד מחוץ למחנה שכינה ה"י, ולכן האריכה תורה כ"כ בדינים אלו, כדי להזהיר את האדם שלא ילכלך את נפשו ונשמתו בצרעת. ודע, שאף שבעולם הזה הגוף מחפה על הנשמה ואין מתפרסם קלונו ברבים, אבל בצאת נשמתו מהגוף לאחר פטירתו, אם לא שב בתשובה בחייו, הרי נשמתו באה מלוכלכת לעולם הבא בנגעים, וקלונו מתפרסם לעין כל לנצח, וכפי אותה הצורה שהאדם מניח את נשמתו בצאתו מהעולם הזה, כן תישאר נשמתו לנצח, ואוי לה לאותה בושא אם תהא נשמתו מלוכלכת לנצח בנגעים!! ושמעתי מפי הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל שפעם אחת אמר הקדוש ה'חפץ חיים' לביל שבת שיש לו איזה דבר חשוב לומר לציבור, והתאספו הקהל בביתו לשמוע מה בפיו, ואמר להם החפץ חיים: 'היום בבוקר התפעלתי מאוד כשאמרתי "אלקי נשמה שנתת בי טהורה היא, אתה בראת אתה יצרתה אתה נפחתה בי ואתה משמרה בקרבי ואתה עתיד ולהחזירה בי לעתיד לבוא", דהנה מהלשון "ולהחזירה" במפיק ה"א משמע שהקב"ה יחזיר לכל אחד לעתיד לבוא את נשמתו בדיקו באותו המצב כפי איך שהוא השאיר את נשמתו כשעזב את העולם הזה בשעת פטירתו, וביאר החפץ חיים, שכמו שהגוף משתנה אם האדם לא זן את גופו במאכלים, כן גם הנשמה משתנית אם האדם אינה זן אותה במזונה הראוי לה - והיינו בתורה ומעשים טובים, ובאותו הצורה שהאדם החזיר את נשמתו לאחר שנתיב בעולם הזה, כן תשאר נשמתו לעד ולנצח נצחים ללא שום שינוי, וא"כ אוי לו לאדם שישאר לנצח עם נשמה בדרגה פחותה או שהיא מלוכלכת בחטאים, ועלינו להתעורר שלא ללכלך את הנשמה, אלא לזון אותה כמה שיותר בתורה ומעשים טובים'. אמנם על ידי תשובה זוכה האדם לתקן את נשמתו לגמרי, ולעתיד לבוא יתבררו נפלאות ממש מפגמי החטא ותיקוני הכהן שאיננו זוכים להבין בעולם הזה.

הלשון הרע פוגם בפיו של תלמיד חכם יותר מכל אדם

"והיה בעור בשרו לנגע צרעת", (י"ב, ב.). הגאון הצדיק רבי איצ'לה בלאזר מפטרבורג זצ"ל - מגדולי בעלי המוסר, נגלה לאחר פטירתו בחלום ללידו הגאון רבי חיים ברלין זצ"ל, ואמר לו: "דיו של מעלה חמור מאד שאי אפשר לשום אדם בעולם הזה לשער ולהשיגו כלל, וביוחד מקפידים על דברים האסורים שדיברו שלא כהוגן, ואף שעל תלמיד חכם יש הרבה מליצי יושר אולם על חטא הלשון מקפידים מאוד". ומבואר בדבריו דבר נורא, שאע"פ שלתלמיד חכם יש הנהגה אחרת ויש לו מליצי יושר, אבל כלפי לשון הרע אין מועיל לו שום מליצי יושר, ובטעם הדבר נראה, שדווקא התלמיד חכם שלומד תורה בפיו, צריך לשמור ביותר על קדושת פיו שלא יהיה טמא בדיבורים אסורים, שהלא פה האדם הוא ככלי שרת שמיועד לקדש את פיו בדברי תורה, וכמו שכתב ה"אור החיים" הקדוש (במדבר כ"ו כ"ג) בשם רבינו יונה (ועיי"ש שכתב שאפילו דברי חול פוגמים בפיו של תלמיד חכם), ונמצא שזכות תורתו נהפכת אצלו לקטרוג שטימא פה קדוש כ"כ שמדבר דברי תורה, ולכן אין תורתו עומדת לו כמליצי יושר נגד חטא לשון הרע. ובזה יש לבאר מה ששמעתי מהגאון רבי צבי הירש פרבר זצ"ל בשם הגר"א, שגם במקום שהותר לדבר לשון הרע - כמו לתועלת, מ"מ אם יכול לרמז בידיו ולא לומר בפיו, צריך לרמז בידיו ולא להוציא מפיו. והביא ראיה לדבר מיהונתן שהותר לו להודיע לדוד

יסוד גדול בגדרי הטעמים שנתנו הקדמונים לדיני התורה

"כימי נדת דותה תטמא, וביום השמיני ימול בשר ערלתו, ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה", (י"ב, ב-ה.). צריך ביאור מדוע נכתב דין מילה באמצע פסוקים אלו העוסקים בדיני טומאה וטהרה, והרי לכאורה אינו ממין העניינים כלל. ונראה לפרש בזה על פי מה שאמרו חז"ל (נה"ל"א ע"ב) "מפני מה אמרה תורה מילה לשמונה, שלא יהיו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים", ופירש"י שם: "שלא יהיו כולם שמחים - שאוכלים ושותים בסעודה, ואביו ואמו עצבים שאסורים וכו', והיינו שמאחר שהאשה עדיין טמאה בשבעת ימים הראשונים לאחר לידת בן זכר - וכמו שנאמר "וטמאה שבעת ימים", הרי אביו ואמו עצובים אז ואין עושים שמחת ברית, ורק לאחר ליל השמיני שכבר נטהרה מטומאתה - ואביו ואמו שרויים בשמחה, אפשר לשמוח במילת הבן. ומעתה מבואר היטב מדוע נכתב דין "ביום השמיני ימול בשר ערלתו" דווקא בפרשה זו, ומפני שהטעם שקבעה תורה דין מילה דווקא בשמיני, הוא מחמת טומאת האשה עד היום השמיני. ועפי"ד הגמ' בנדה הנ"ל, ביאר הגר"א ז"ל מה שאמרו חז"ל (שבת ק"ל ע"א) "כל מצוה שקיבלו עליהם בשמחה כגון מילה דכתיב שש אנוכי על אמרתך כמוצא שלל רב, עדיין עושים אותה בשמחה", דהנה לכאורה צריך ביאור מהו כוונת הלשון "עדיין" עושים אותה בשמחה, ומהו החידוש בכך שגם עכשיו עושים בשמחה, ופירש בזה הגר"א זצ"ל, שבשלמא מתחילה שהאשה הייתה טהורה ביום השמיני, היו אביו ואמו שמחים והיו יכולים בנקל לקיים המצווה בשמחה, אבל היום שתיקנו חכמים שהאשה נשארת טמאה גם ביום השמיני כבר לא שייך הטעם הראשון שיקיימו את המצווה בשמחה, אך מ"מ מאחר שקיבלו את המצווה בשמחה, עומד להם כוח קבלה זו להמשיך את השמחה לדורות בקיום מצווה זו. והוסיף הגר"א ז"ל ולמד מזה יסוד גדול, שבכל מקום שאמרו חז"ל "מפני מה אמרה תורה", אין הכוונה שזהו "הטעם" היחיד, אלא רק גילוי לנו טעם אחד מתוך אלפי טעמים, שהרי טעם זה שאמרו כאן חז"ל למילה ביום השמיני אינו שייך לפי מנהגינו היום שהאשה נשארת בטומאתה גם לאחר שבעת ימים הראשונים עד שתיטהר על ידי שבעה נקיים, ומ"מ דין תורה הרי לא זז ממקומו ואין עושין ברית מילה קודם יום השמיני, וע"כ שעצם הדין למול ביום השמיני ולא קודם, יש לזה הרבה טעמים לאין שיעור וקץ, אלא שחז"ל גילו לנו טעם אחד מתוך הטעמים, ומלבד זה יש עוד הרבה טעמים נסתרים.

וכע"ז אמר הגר"א ז"ל לגבי מים אחרונים דמה שאמרו חז"ל (תולין ק"ה ע"ב) **מפני מה** אמרו מים אחרונים חובה - שמלח סדומית יש שמסמא את העינים", [והיינו שחוששים שכיון שאמרו חכמים במסכת ברכות "על כל אכילתך אכול מלח", א"כ אולי אחר שנגע במלה, ישים את ידיו על עיניו ויתעורר, ולכן אמרו חכמים לטול מים אחרונים כדי להעביר את המלח מעל ידיו], אין הכוונה שזהו הטעם היחיד, אלא מלבד זה איכא עוד טעמים - וגם בזמנינו שאין מלח סדומית מצוי בינינו (וכמו"כ ה"תוס' בעירובין י"ז ע"ב), יש חיוב דנטילת ידיים, (עי' בבבאור הגר"א או"ח סו"ס קפ"א).

וזהו תשובתנו למשכילים שביקשו לשנות כמה וכמה דיני התורה בטענה שאין טעם המצווה נוגע בזמנינו, אמנם תשובתנו הייתה להם שלכל דין בתורה יש טעמים רבים לאין קץ, וכל הטעמים שפירשו רבותינו הראשונים (כמו הרמב"ם במורה נבוכים והחנין) לדיני התורה, אין זה אלא טעימה בעלמא על קצה המזלג להטעים לנו לפי שכלינו איזה טעם, אך בוודאי ישנם עוד טעמים רבים לאין קץ, שכל מצווה יש לה שורש גדול בעולמות העליונים וטעמים רבים עד אין מספר אשר תלויים בה תיקונים רבים בעולמות העליונים, והיא רחבה לאין סוף, ואין לנו אפשרות להשיג את כל הטעמים בעולם הזה.

אין האדם נקרא בתואר אדם אלא אם הולך בדרך התורה

"ובמלאות ימי טהרה לבן או לבת", (י"ב, ו.). יש להעיר מדוע בתחילת הפרשה נקראו הנולדים בשם "זכר ונקבה", [וכמו שנאמר "אשה כי תזריע וילדה זכר", ואח"כ נאמר "ואם נקיבה תלד"], ואילו עתה שינתה תורה וכינתה את הנולדים בשם "בן ובת". ונראה שלרמז בא שאם האשה נזהרת בדיני טהרה, היא תזכה שבניה ובנותיה ימשיכו את דרכה ויילכו בדרך התורה, שהלא הלשון "בן ובת" הוא 'שם יחס' המקשר את הבן לאביו ולאמו, [שהלא שם "בן" אינו קיים אלא במי שיש לו אב או אם, וזהו שם יחס, בן של...], ולעומת זאת שם "זכר ונקבה" הוא שם ששייך לכל אדם בעולם, וגם אם אין לו אב ואם מכנים עצמו בשם "זכר" או "נקבה" - שזהו הגדרה עצמית על מהותו ללא שייכות לאביו ואמו, ולכן דווקא בפסוק זה שנאמר בו "ובמלאות ימי טהרה" - והיינו שהאמא השלימה את סדר הטהרה כראוי

עם פתיחת חנויות הספרים חודשה הננו להודיע כי ניתן להשיג בחנויות הספרים את ספר ה"מפתח" החדש שיצא לאור לאחרונה על כל ספרי מרן רבינו שליט"א, הפצה ראשית: רשת חנויות אור החיים

בעקבות נעילת בתי כנסיות בארץ ובחו"ל, הננו לבקש ממקבלי הגליון באימייל להדפיסו באופן עצמאי ולהפיצו לתועלת הרבים כמו כן לתועלת הרבים כדאי להתארגן לקבל את הגליון באימייל

הרמב"ן טעם הדבר שנאסר על לוט ובני ביתו להביט בעונשם של אנשי סדום, שזהו כדי שלא יידבקו ממחלתם של אנשי סדום, "כי הראות באויר הדבר ובכל החללים הנדבקים, יזיק מאד וידיבקים, וכן המחשבה בהם". ומבואר בדברי הרמב"ן, שעצם המחשבה התמידית בדבר המגיפה מסוכנת להידבק ממנה, וזהו לימוד לדין, שאף שבוודאי מחויבים אנו בשעת המגיפה לשמור על כללי הזהירות להתרחק זה מזה כראוי וכו', אמנם מאידך גיסא, אין להיכנס לפחדים ולחשוש מכל ספק ספיקא וצד רחוק אולי יידבק מהמחלה, כי זה עצמו מסוכן להביאו לידי הידבקות במחלה, (ובכלל יש לדעת ד"פחד מוות" יותר גרוע ממוות עצמו, וצריך לראות שלא לפחד מהמחלה, אלא לפחד מבוואר עולם בלבד). ונראה להוסיף ולפרש בדברי הרמב"ן, שאין הדברים אמורים רק כלפי הידבקות בצרעת בדרך הטבע, אלא גם כלפי השפעת טומאת המצורע על סביבתו, שהלא אסור להסתכל בפני אדם רשע, ולכן ריחקה תורה את המצורע - בעל לשון הרע - שיישב בדרך מחוץ למחנה, כדי שלא יסתכלו עליו בני אדם, ולא יודבקו מטומאתו.

ובזכרוני ששמעתי פעם מפי הגאון הצדיק רבי שמואל יוסף רבינוב זצ"ל, כשנשאל לדעתו אודות ההשתתפות עם שלטון החופשי כאן בארץ הקודש, והשיב בפשיטות בהאי לישנא: "אינני נכנס לדון בסוגיא זו, אבל מתפלל אני מהו הנידון כלל, והלא היאך מסוגלים לשבת עמהם יחד, וכ"ש להביט בפניהם היאך אפשר, והרי הכופרים הללו הרגו אלפי נפשות והעבירו על דתם, והראייה לבד פוגם בנשמה, וכ"ש לשבת עמהם יחד שבוודאי פוגם מאוד.

והשבוע ראינו מהו גודל רשעת הפושעים כאן בארץ ישראל, כאשר בערכאות שלהם קנסו יהודי בעל דפוס בסכום עתק [חמישים אלף שקלים] על שסירב להדפיס דברי תועבה, ושנאתם לדת מעבירה אותם על דעתם, לרדוף עד חורמה בדינא דגזלנותא את שומרי הדת בארץ הקודש המבקשים לשמור את התורה בארץ ישראל, אשמנו מכל עם ובושנו מכל דור!

ששאל אורב לו להורגו, (שמואל א. כ. כ"א). ומ"מ - אף שגם היה מצוה בדבר, מסר לו את הדברים על ידי סימן בחיצים ולא אמר לו בפיו, עכ"ד, ונראה בבאיור הדברים, שפה האדם הוא כלי שרת לדבר בו דברי תורה, וצריך לשמור עליו שלא ייפגם בדיבורים אסורים, ועל כן גם במקום תועלת שהותר לספר לשה"ר, מ"מ כל שיש לו אפשרות להעביר הדברים על ידי רמז ולא על ידי פיו, צריך לשמור על פיו בנקיות בלא דברי לשון הרע.

כפרתו של בעל לשון הרע על ידי ביטול עצמו לאחרים

"וטמא טמא יקרא", (י"ג, מ"ה). בגמ' בסוטה (ל"ב ע"ב) מבואר טעם הדבר שצריך לקרוא על עצמו "טמא טמא", "כדי שיוודיע צערו לרבים, ורבים יבקשו עליו רחמים". וצריך ביאור מדוע נתייחדה צרתו של המצורע שצריך הוא לבקש מכל העם שייבקשו עליו רחמים, והרי בכל שאר צרות לא מצאנו שיעשו כן, אלא כל אחד מתפלל לעצמו והולך גם לחכם שיתפלל עליו ומוספיק, ומדוע כאן צריך דווקא להודיע צערו לרבים כדי שכולם יבקשו עליו רחמים.

ונראה שדבר זה בא לכפרת המצורע, כי מאחר ששורש חטא לשון הרע הוא בגאוה, א"כ תיקונו הוא להיות עניו ולבטל עצמו לאחרים, ולכן צריך הוא לבקש מכולם שייבקשו עליו רחמים ויסייעו בעדו להיושע, ועי"ז שיבטל עצמו לפניהם וירגיש עצמו מבזה שהוא נצרך לציבור, לא יוסיף עוד להתגאות על הציבור לדבר עליהם לשון הרע.

שנאת הדת הנוצרת בקרב הרשעים רח"ל

"כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדרך ישב מחוץ למחנה מושבו", (י"ג, מ"ו). בטעם הדבר שהרחיקה תורה את המצורע לשבת בדרך מחוץ למחנה, פירש הרמב"ן (באסתי"ט ט"ז) שההסתכלות על אדם מצורע או המחשבה בו, מסוכנת להידבק ממנו במחלתו, והוסיף הרמב"ן שזהו כלל גדול בכל דבר או מחלה מדבקת, שכאשר ירבה האדם לחשוב על המחלה או להסתכל על מי שחולה בה, הוא עלול להידבק מחמת עצם מחשבתו או ראייתו, ועפ"ז ביאר שם

מכתב ממרן רבינו שליט"א בעניין כללי היתר מסירה לשלטונות בימים אלו

לבד משנים את תקנותיהם מזמן לזמן, והיאך יתכן שייקבעו דיני איסור מוסר לפי רגע שינוי החלטתם, ובוודאי אין הדבר תלוי אלא בדעת תורה, ובכל מקרה יש לקבל היתר מרב מובהק אם נחשב בגדר "מזיק את הרבים". הן אמת שתקנות כיוצא באלו נתקבלו בכל העולם כולו, ובוודאי אף אנו שומרים את כלל הרחקות הרופאים בעניינים אלו, אבל משום זה לא נחרוץ דינו של העובר על כל תקנה שהוחלטה על דעתם בלבד כ"מזיק את הרבים", ובפרט שיש מהתקנות שלא נתקנו אלא כשמירה והרחקה יתרה, ויש לדון כל מקרה לגופו, ורק במה שנוגע לעצמו ייזהר כל אחד וישמור על הרחקות, אבל כשבא להפסיד לחבירו ולמוסרו, יש לבדוק כל מקרה לגופו, שלא יעבור באיסור תורה מהחמורות שבחמורות.

ולהלכה למעשה נראה, שמי שיש לו סימני המחלה (וכ"ש אם ידוע בבירור שחלה במחלה) ויוצא להסתובב בין אנשים, מצווה להתרות בו מיד, ואם אינו מקבל ההתראה או שאי אפשר להתרות בו, דינו כרודף שחייבים למוסרו לשלטונות כדי למנוע היזק הרבים, אבל בכל שאר התקנות, הכל תלוי לפי העניין, ואין לכל אחד להכריע בזה לפי שיקול דעתו מהו בגדר "סכנה" על פי דין תורה, אלא יש לשאול ולקבל היתר מתלמיד חכם ובעל הוראה מובהק, וחלילה להסתמך בזה על שמועות בעלמא, או על הקשת מקרה לנזק בלא קבלת היתר מפורש מבעל הוראה מובהק.

ובאופן שניכר שיש פירצה בעיר, ורבים אין שומרים על תקנות ההרחקה שנתברר לפי דברי הרופאים שהם מועילים לצמצם את המגיפה, מוטל על רבני העיר לפעול ולטכס עצה היאך לגרום לציבור לשמור היטב על התקנות בלא שום פירצה, ובמקום הצורך יש לבתי הדין להטיל קנסות וכיוצא"ב לאחר התראה כדין תורה, אך לא ירעו ולא ישחיתו לעבור בחטא חמור דמסירה בלא שיקול דעת בכל מקרה לגופו. סוף דבר, דין מוסר אינו תלוי בדין תקנת המדינה, אלא בהכרעת חכמי התורה מהו בגדר רודף, ויש לדון בכל מקרה לגופו, ובעוה"ר רבים מדמים שהחלטה אם נקרא רודף או לא, נעשה תלוי בשיקול הדעת של החופשיים ראשי השלטון כאן רח"ל, וזהו גופא חילול השם שאין כמוהו, וכמו שכתב הגר"א (ח"מ סימן כ"ו) שכל מי שמניח דיני ישראל והולך לפני העכו"ם, הרי הוא כופר בקב"ה ובתורה, שנאמר כי לא כצורינו צורם ואויבינו פלילים. ובעוה"ר היום בימות המשיח רבו המסיתים רח"ל, ומצווה לפרסם שאנו שומרים את תקנות ההרחקות בענייני תקנת הבריאות, אבל כשנוגע להקל כמו איסור מסירה או מצוות הש"ס, אין אנו מתחשבים בהם כלל, אלא בגדולי ההוראה בלבד, ועל פיהם נלך שזהו רצון הבורא ית"ש. ועל הכל ראוי לזכור, שאף שאנו מצווים מן הדין ליזהר באזהרות הרופאים, אסור להסיח דעת יתברך יום יום, יגן ויושיע את בניו מצרה. ואני מקצר במקום שיש עוד להאריך, ובאתי רק להעיר, והוא רחום יכפר עוון ולא ישחית וגו'.

הגני המצפה לרחמי שמים מרובים
משה שטרנבוך

בע"ז ניסן תש"פ, לכבוד ידידינו הגאון הגדול רבי מתתיהו דייטש שליט"א, רב שכונת רמת שלמה פת"ר, ובעמח"ס נתיבות אדם. אחדשה"ט ושי"ת, קיבלתי מכתב שאלתו אם יש למסור לשלטונות מי שאינו שומר את תקנותיהם במגפת "קורונה", כדי שיענישו בדיניהם כמשפטים, באשר הניסיון מוכיח שרבים נדבקו בכך כשלא שמרו את התקנות, והביא במכתבו דברי רבינו המנחת יצחק שהתיר למסור לשלטונות אותם המסכנים עוברי דרך על ידי אי זהירות בהנהגתם בכלי רכב, לאחר שהתרו בהם התראת בי"ד, ועל זאת שאלתו מהו הדין בניד"ד, ואם יש בזה היתר או גם חיוב למסור לשלטונות.

הנה קודם שאכתוב לו בפירוט על שאלתו בניד"ד, אקדים תחילה הקדמה קצרה בדינים אלו: נידון זה להתיר למסור את חבירו לשלטונות כדי שיקנסוהו בממונו, הוא נידון חמור מהחמורות שבחמורות ממש, וכמפורש בשו"ע (ח"מ סי' שפ"ח סעי' ט' - י') שהמוסר אין לו חלק לעולם הבא, ומיד כשאמר הרני מוסר פלוני - אפילו על ממון קל, התיר עצמו למיתה, אלא שצריך להתרות בו קודם, ואם אי אפשר להתרות בו מצווה להורגו מיד בלא שום התראה, וכלשון השו"ע שם: "מצוה להורגו, וכל הקודם להרגו זכה".

וכל זה אפילו כשמוסר לאנס בעלמא, ועל אחת כמה וכמה כשמוסרו למשטרה על מנת שיקנסוהו דחמיר טפי, שהרי בזה הוא נחשב גם כהולך לערכאות, וזהו עוון פלילי מהחמורות שבחמורות והרי הוא מרים יד בתורת משה, וכמו שכתב החזו"א (סנהדרין סי' ט"ו ד') וז"ל "ואין נפקותא בין בא לפני אינם ישראלים, ובין ישראל ששופט עפ"י חוקים בדויים, ועוד הדבר מגונה שהמירו את משפטי התורה על משפטי ההבל, ואם יסכימו בני העיר לזה, אין בהסכמתם ממש, ואם יכופו על זה, משפטים גלגולותא ועושק ומרימים יד בתורת משה", עכ"ל. ומן הדין, המוסר חייב לשלם את הפסד הממונ שגרם (שו"ע ח"מ סי' שפ"ח סעי' ב'), והוא חייב נידוי ואין לצרפו למניין (שו"ע יו"ד סי' של"ד), וכבר כתב הקדוש החפץ חיים בשם המקובלים, שהולך לערכאות נענש בעונש הקשה ביותר - שמגלגלין אותו בכלב, ה"י.

אכן לעומת זאת, מי שמסכן את הרבים חייבים למסור לשלטונות לאחר שמתירים בו (עי' רמ"א ח"מ סי' שפ"ח סעי' י"ב), ואם אפשר להם מוטב שיזהירוהו תחילה על ידי בי"ד או על ידי הרב דמתא, (שלפעמים בהתראה בעלמא אינו מאמין שבאמת ימסרוהו), ואם בכל זאת הוא מתעקש בדרך ואינו מקבל את ההתראה, או שאי אפשר להתרות בו, דינו כרודף שחייבים למסור לשלטונות כדי שיכפוהו שלא יסכן את רבים, וכל זה ג"כ רק לאחר שמקבלים היתר מרב מובהק שיש בזה סכנה לרבים, דאל"ה נתת תורת כל אחד בידו, וכל אחד ימסור חבירו לשלטונות על ידי החלטתו ושיקול דעתו שהדבר נידון כסכנה, ועי' מש"כ בכ"ז בתשוה"נ (ח"א סי' ת"ג, ובח"ב תשכ"ז).

ומעתה, הרי בנידון דידן יש לדון בכל מקרה לעצמו אם הוא נחשב בגדר "מזיק את הרבים", ובוודאי כלל הדבר בזה אינו נקבע ח"ו לפי החלטת ראשי שלטון החופשיים שאין להם השגה בכללי דיני התורה, והגע עצמך, הרי הם